

## POSTANOWIENIE

Dnia 5 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący)

SSN Krzysztof Rączka

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie  
o wysokość emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 5 października 2022 r.,

zażalenia odwołującej się na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie  
z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. akt III AUz 420/18,

**1. oddala zażalenie;**

**2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w  
Warszawie na rzecz adwokat A. O. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł  
powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem  
kosztów pomocy prawnej udzielonej odwołującej się w  
postępowaniu zażaleniowym.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z 28 grudnia 2017 r., odrzucił  
odwołanie M. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w  
Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015 r. (pkt 1 sentencji), zmienił decyzję tegoż  
Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 września 2015 r. o  
przyznaniu M. M. emerytury w ten sposób, że ustalił wysokość emerytury

odwołującej się na kwotę 1.099,23 zł miesięcznie przy przyjęciu kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 280.747,92 zł (pkt 2 sentencji); w pozostałym zakresie oddalił (odwołanie od decyzji z 3 września 2015 r. (pkt 3).

Na skutek apelacji odwołującej się i organu rentowego Sąd Apelacyjny wyrokiem z 21 stycznia 2021 r., sygn. akt III AUa 420/18, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w punkcie 2. w ten sposób, że ustalił wysokość emerytury M. M. na kwotę 952,50 zł miesięcznie przy przyjęciu kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 243.268,08 zł (pkt I), oddalił apelację organu rentowego w pozostałej części (pkt II) oraz oddalił apelację M. M. (pkt III).

Wyznaczony przez Okręgową Radę Adwokacką adwokat złożył skargę kasacyjną oznaczając wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 11.430 zł. Ostatecznie pełnomocnik został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej przez złożenie pełnomocnictwa substytucyjnego - ten brak został usunięty - i do wyjaśnienia sposobu oraz podstaw wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 11.430 zł. Wyjaśniając tę ostatnią kwestię, pełnomocnik w piśmie procesowym z dnia 17 grudnia 2021 r. podniósł, że podstawą wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia były informacje uzyskane od mandantki, a sposób wyliczenia został oparty na treści art. 22 k.p.c. Według Sądu Apelacyjnego, tego rodzaju wyjaśnienie nie jest wystarczające dla uznania, że brak formalny został prawidłowo usunięty.

Sąd Apelacyjny zważył także, że na żądanie Sądu Apelacyjnego w postępowaniu międzyinstancyjnym, organ rentowy wyliczył, o jaką kwotę wzrosłaby miesięcznie emerytura skarżącej, gdyby uwzględniono jej roszczenia z apelacji. Według organu rentowego, emerytura w takiej sytuacji byłaby wyższa o 305,73 zł. Dodanie do tej kwoty różnicy pomiędzy wysokością świadczenia przyznanej przez Sąd Okręgowy (1.099,23 zł) a kwotą miesięcznej emerytury ustaloną przez Sąd Apelacyjny na skutek częściowego uwzględnienia apelacji organu rentowego (952,50 zł), czyli kwoty 146,73 zł, daje kwotę 452,46 zł i jest to różnica pomiędzy emeryturą wypłacaną a dochodzoną. Pomnożenie tej wartości przez 12 miesięcy w skali roku (art. 22 k.p.c.) daje kwotę 5.429,52 zł.

W takim stanie rzeczy Sąd Apelacyjny przyjął, że wyliczenie wartości przedmiotu zaskarżenia nosi cechy dowolności, a w konsekwencji, że nie uzupełniono braku formalnego skargi kasacyjnej. W jego ocenie, nawet przyjęcie tych dowolnych wyliczeń skutkowałoby niedopuszczalnością skargi kasacyjnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia poniżej 10.000 zł, liczoną według art. 22 k.p.c.

Wobec tego Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną na mocy art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. w związku z art. 367 § 3 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie ubezpieczona zarzuciła naruszenie: (-) art. 19 § 1 k.p.c. w związku z art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c., przez jego wadliwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że wartość przedmiotu sporu wyznacza „równowartość odszkodowania z tytułu wadliwego rozwiązania stosunku pracy” i przyjęcie, że w sprawie, ze względu na wartość przedmiotu sporu, skarga kasacyjna nie przysługuje; (-) art. 22 k.p.c., przez jego wadliwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że pełnomocnik skarżącej w sposób nienależyty i nieuprawniony wskazał „oparcie sposobu wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, na dyspozycji przedmiotowej normy prawnej procesu cywilnego”; art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c., przez jego wadliwe zastosowanie, polegające na przyjęciu iż braki skargi kasacyjnej nie usunięto w terminie; (-) art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przez błędną wykładnię a w konsekwencji brak jego zastosowania polegające na odrzuceniu skargi kasacyjnej, podczas gdy prawidłowe zastosowanie normy prawnej z uwzględnieniem i poszanowaniem konstytucyjnych zasad równości i zakazu dyskryminacji, prowadzi do konstatacji, że zaskarżane rozstrzygnięcie nie odpowiada prawu, bowiem oczywiście narusza konstytucyjne zasady równości i zakazu dyskryminacji.

Z tych względów skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Skarżąca w uzasadnieniu zażalenia podniosła, że Sąd Apelacyjny w Warszawie w istotny sposób ograniczył konstytucyjne prawo każdego obywatela, do równego traktowania i niedyskryminowania jego indywidualnych potrzeb, stwierdzając że „wyliczenie wartości przedmiotu zaskarżenia nosi cechy dowolności, a w konsekwencji, że nie uzupełniono braku formalnego skargi

kasacyjnej. Zresztą nawet przyjęcie tych dowolnych wyliczeń skutkowałoby niedopuszczalnością skargi kasacyjnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, liczoną według art. 22 k.p.c., nie sięgającą 10.000 zł. Wartość wyżej wskazana przez Sąd Apelacyjny na podstawie obliczenia sporządzonego na żądanie Sądu przez organ rentowy i różnicy w wysokości emerytury wynikającej z częściowego uwzględnienia apelacji ZUS nie sięga również do kwoty warunkującej dopuszczalność skargi kasacyjnej.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 19 lutego 2014 r., II UZ 74/13 (OSNP 2015 nr 7, poz. 104), zwrócił uwagę, że: w dotychczasowym orzecznictwie nie ma zgodności co do charakteru postępowania w przedmiocie kontroli dopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę wartości przedmiotu zaskarżenia. Część orzecznictwa opowiada się za stanowiskiem, zgodnie z którym, wskazanie przez stronę w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia oderwanej w sposób widoczny na pierwszy rzut oka od obiektywnych kryteriów określających sposób jej obliczenia, należy uznać za brak formalny skargi kasacyjnej. W takiej sytuacji wskazanie tej wartości ma bowiem jedynie charakter pozorny (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2009 r., II UZ 7/09, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 299). Na uzasadnienie tego stanowiska stwierdzono, że nie budzi wątpliwości, iż wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia podlega kontroli sądu drugiej instancji w oparciu o art. 25 k.p.c., który powinien wezwać stronę do uzupełnienia skargi przez skonkretyzowanie tej wartości, a dopiero następnie ocenić ją z punktu widzenia dopuszczalności skargi. W rezultacie sąd, do którego wniesiono skargę, jest zobowiązany do kontroli jej dopuszczalności, w związku z czym może z urzędu sprawdzić podaną wartość przedmiotu zaskarżenia. A zatem wskazana w skardze wartość przedmiotu zaskarżenia podlega w uzasadnionych sytuacjach kontroli i sprawdzeniu na podstawie art. 25 k.p.c. przez sąd drugiej instancji, który bada, czy jej oznaczenie nastąpiło według reguł określonych w art. 19-24 k.p.c. Sąd Najwyższy podkreślił także, że zgodnie z art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c., skarga kasacyjna nie

przysługuje w sprawach o prawa majątkowe z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Sąd, do którego wniesiona zostaje skarga, zobowiązany jest do kontroli jej dopuszczalności, co wynika jednoznacznie z art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c., który nakazuje odrzucenie skargi kasacyjnej z powodu jej niedopuszczalności. Przepis ten ma charakter bezwzględny i wyklucza dowolność przy oznaczeniu wartości przedmiotu zaskarżenia, a więc wyklucza określenie tej wartości w taki sposób, aby uzyskać możliwość skorzystania ze skargi kasacyjnej - w całkowitym oderwaniu od przedmiotu zaskarżenia. Stąd też obowiązek wskazania w postępowaniu kasacyjnym wartości przedmiotu zaskarżenia nie może ograniczać się jedynie do wskazania kwoty przekraczającej wartość decydującą o dopuszczalności skargi, lecz powinien być rozumiany jako zobowiązanie do wykazania podstaw, na których opiera się wyliczenie. Wskazana przez stronę w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia, która *prima facie* nie ma oparcia w obiektywnych kryteriach dotyczących sposobu jej obliczenia, stanowi w istocie pozorne wypełnienie zobowiązania wynikającego z art. 389<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Oznacza to, iż skarga taka jest dotknięta brakiem formalnym, podlegającym uzupełnieniu na wezwanie przewodniczącego w trybie art. 130 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Zatem na tym etapie postępowania, zobowiązanie do przedstawienia sposobu wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie jest jeszcze sprawdzeniem tej wartości w oparciu o art. 25 k.p.c. w związku z art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c., ale wezwaniem do uzupełnienia braku formalnego skargi. Dopiero przedstawienie sposobu obliczenia tej wartości umożliwia jej sprawdzenie we wskazanym wyżej trybie. W konsekwencji skarga kasacyjna podlega odrzuceniu, jeżeli mimo wezwania sądu do podania podstawy i sposobu wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, strona sposobu tego nie wskazuje bądź wskazuje go niewłaściwie (pozornie), w oderwaniu od obiektywnego kryterium i podstaw, na których winno być oparte obliczenie oraz nieadekwatnie do przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną (podobnie, między innymi w postanowieniach Sądu Najwyższego: z dnia 19 marca 1999 r., I PKN 6/99, LEX nr 1633837; z dnia 11 czerwca 2002 r., I PZ 50/02, OSNAPiUS - wkładka 2002 nr 19, poz. 2; z dnia 13 maja 2005 r., II UZ 25/05, OSNP 2005 nr 23, poz. 383; z dnia 27 lutego 2007 r., II UZ 67/06, OSNP 2008 nr 9-10, poz. 151; z dnia 23

listopada 2007 r., II UZ 30/07, OSNP 2009 nr 3-4 poz. 54; z dnia 10 lutego 2010 r., II UZ 55/09, LEX nr 621342; z dnia 22 czerwca 2011 r., II UZ 20/11, LEX nr 1068051; uchwały z dnia 29 lipca 2003 r., III PZP 10/03, OSNP 2004 nr 3, poz. 43).

Według drugiego stanowiska, nawet wyraźnie błędne określenie przez stronę skarżącą wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną spełnia wymaganie oznaczenia tej wartości wynikające z Kodeksu postępowania kasacyjnego, z tym że sąd dokonujący kontroli dopuszczalności skargi może, po sprawdzeniu tej wartości stosownie do art. 25 k.p.c., odrzucić ją jako niedopuszczalną z powodu zbyt niskiej wartości przedmiotu zaskarżenia - art. 398<sup>6</sup> § 2 lub 3 k.p.c. (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98, OSNAPiUS 1999 nr 8, poz. 291; z dnia 23 kwietnia 1999 r., II UZ 39/99, OSNAPiUS 2000 nr 20, poz. 768; z dnia 17 maja 2006 r., II PZ 18/06, OSNP 2007 nr 9-10, poz. 137; z dnia 25 września 2007 r., I UZ 20/07, LEX nr 1620500; z dnia 29 stycznia 2008 r., II PZ 68/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 100; z dnia 8 czerwca 2010 r., II UZ 10/10, LEX nr 611822; z dnia 21 września 2011 r., II PZ 22/11, LEX nr 1108549). Za tym stanowiskiem przemawiają następujące względy. Zgodnie z art. 398<sup>4</sup> § 3 zdanie pierwsze k.p.c., skarga kasacyjna powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Wynika stąd, że spełnieniem wymagania formalnego wskazanego w tym przepisie jest samo oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia, nawet gdy jest ono błędne. Wskazanie w skardze kasacyjnej kwoty, która według strony skarżącej jest wartością przedmiotu zaskarżenia, jest spełnieniem tego wymagania i nie może być potraktowane jako brak podlegający uzupełnieniu. W takim wypadku możliwe jest jedynie sprawdzenie przez sąd wartości przedmiotu zaskarżenia, a nie ponowne wzywanie strony do jej wskazania. Wezwanie strony do uzupełnienia braku w trybie art. 398<sup>6</sup> § 1 k.p.c. jest dopuszczalne tylko w razie niewskazania przez nią wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną i tylko w takiej sytuacji może wystąpić brak formalny skargi, podlegający usunięciu w tym trybie. Sąd może jednak przyjąć, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest inna niż wskazana w skardze kasacyjnej. W razie bowiem gdy sąd uzna wskazaną wartość za błędną w świetle art. 19-24 w związku z art. 398<sup>21</sup> oraz i 3 k.p.c., może dokonać jej sprawdzenia i zarządzić w tym

celu dochodzenie. Taką procedurę przewiduje Kodeks postępowania cywilnego - art. 25 § 1 k.p.c. w związku z art. 368 § 2, art. 398<sup>21</sup> i art. 398<sup>6</sup> § 2 i 3 k.p.c. Także Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 lutego 2014 r., II UZ 74/13 (OSNP 2015 nr 7, poz. 10) uznał, że w świetle brzmienia art. 398<sup>4</sup> § 3 k.p.c., samo wskazanie przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną stanowi spełnienie wymagania formalnego stawianego przez ten przepis, który w tym zakresie wymaga jedynie oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Na tym etapie, kontrola ogranicza się do zachowania wymagań formalnych, niedopuszczalna jest natomiast kontrola merytoryczna. Nie ma zatem podstaw do uznania, że elementem określenia rozważanej wartości jest wskazanie i wyjaśnienie przyjętej metody wyliczenia wartości przedmiotu sporu. Wymaganie wskazania przez stronę tej wartości nie może być też rozumiane jako podanie wartości, która nie będzie mogła być zakwestionowana przez sąd lub drugą stronę procesu. Stawianie takiego wymagania, byłoby nieuzasadnione. Nie wynika ono również z przepisów prawa. W szczególności sprecyzowaniu tej wartości w przypadkach rodzących wątpliwości służy możliwość jej sprawdzenia przez sąd w trybie określonym w art. 25 § 1 k.p.c. Przyjęcie takiej wykładni nie zagraża celom kontroli dopuszczalności skargi kasacyjnej, ponieważ w razie gdy sąd kontrolujący tę dopuszczalność poweźmie wątpliwości co do prawidłowego oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, to ma prawo i obowiązek jej sprawdzenia. W tym celu sąd może zarządzić dochodzenie, o którym stanowi art. 25 § 1 k.p.c. i po jego zakończeniu wydać postanowienie określające prawidłową wartość przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 kwietnia 2008 r., V CZ 17/08, OSNC-ZD 2009 nr 1, poz. 8; z dnia 8 sierpnia 2008 r., V CZ 49/08, LEX nr 450153). Ustawodawca określenie rodzaju czynności dochodzeniowych pozostawił uznaniu sądu (zob. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98, OSNAPIUS 1999 nr 8, poz. 291). Dochodzenie może między innymi obejmować zwrócenie się do pełnomocnika strony o wskazanie metody, którą strona przyjęła, określając wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną. Tego rodzaju wystąpienie do strony nie może jednak, jako niemające na celu uzupełnienia braku formalnego skargi, prowadzić do jej odrzucenia, jeśli strona nie zajmie stanowiska w tej kwestii albo gdy sąd uzna przedstawione wyjaśnienie za

błędne lub niewystarczające. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych uprawnionym sposobem prowadzenia dochodzenia jest także zwrócenie się do organu rentowego o ustosunkowanie się do wskazanej w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2010 r., II UZ 10/10, LEX nr 611822). Powyższe uwagi dotyczą również sytuacji, w której strona wskazuje jako wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną widocznie błędną kwotę i jest oczywiste, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż wymagana przez art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c. Również w takim wypadku przyjmowanie założenia, że oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia nie jest w istocie wymagany oznaczeniem, byłoby sprzeczne z brzmieniem art. 398<sup>4</sup> § 3 k.p.c. Poza tym, skoro jest oczywiste, że wartość ta jest niewystarczająca, to traktowanie tego rodzaju oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia jako braku formalnego i wdrażanie procedury zwrotu skargi, stanowiłoby jedynie zbędne przedłużanie postępowania. W takiej sytuacji wystarczy więc sprawdzenie podanej wartości przez ustalenie wartości prawidłowej i odrzucenie skargi, na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 2 lub 3 w związku z art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c., jako niedopuszczalnej.

Pogląd przedstawiony w sprawie II UZ 74/13 należy obecnie uznać za dominujący (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2015 r., III UZ 4/15, LEX nr 2051112; z dnia 19 maja 2016 r., II UZ 7/16, LEX nr 2057621), a który w całości podziela także skład Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie. Nie oznacza to jednakże, że zażalenie jest uzasadnione.

Artykuł 398<sup>2</sup> k.p.c. ma charakter bezwzględny i nie jest dopuszczalne dowolne oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. W rezultacie nawet brak sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w apelacji (zażaleniu), nie eliminuje możliwości weryfikacji prawidłowości podanej wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 stycznia 2017 r., I CZ 105/16, LEX nr 2224601; z dnia 8 grudnia 2016 r., I CZ 97/16, LEX nr 2188616; z dnia 6 marca 2018 r., II UZ 119/17, LEX nr 245637). Innymi słowy, swoboda, z jaką strona skarżąca określa wartość przedmiotu zaskarżenia, aktywuje obowiązek sądu drugiej instancji, który jest nie tylko uprawniony, ale i zobowiązany do sprawdzenia - w razie wątpliwości - wskazanej w

skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia. Badanie wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej ma na celu sprawdzenie, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna ze względu na minimalną wartość zaskarżenia wymaganą od skargi kasacyjnej według art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c. i nie może być utożsamiane ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu, o którym stanowią art. 25 k.p.c. i art. 26 k.p.c. O ile bowiem przepisy te wyrażają potrzebę ustabilizowania w postępowaniu cywilnym wartości przedmiotu sporu na potrzeby określenia właściwości rzeczowej sądu i wysokości należnych opłat sądowych, o tyle gdy chodzi o określenie wartości przedmiotu zaskarżenia na użytek ustalenia dopuszczalności skargi kasacyjnej potrzeba taka nie występuje, ważne jest natomiast, by rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy podlegały jedynie te skargi kasacyjne, których dopuszczalność przewidują przepisy procesowe, a nie niewłaściwe określenie wartości przedmiotu sporu przez stronę. W sprawach, w których dopuszczalność środka zaskarżenia zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia, sąd ma obowiązek sprawdzić wartość przedmiotu zaskarżenia. W takim wypadku podstawą działania sądu są przepisy regulujące dopuszczalność środka oraz skutki wynikające z jego niedopuszczalności, a nie art. 25; przepis ten może być stosowany przez analogię (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 kwietnia 1997 r., III CKN 71/97, Wokanda 1997 nr 7, s. 4; z dnia 7 lipca 1997 r., II CKN 257/97, LEX nr 1327231; z dnia 22 listopada 2007 r., II UZ 37/07, OSNP 2009 nr 1-2, poz. 30; z dnia 16 kwietnia 2008 r., V CZ 17/08, OSNC-ZD 2009 nr 1, poz. 8).

W konsekwencji sąd, do którego wniesiono skargę kasacyjną, dokonuje sprawdzenia, czy jej oznaczenie nastąpiło według reguł określonych w art. 19-24 k.p.c., w tym art. 22 k.p.c.

Zgodnie z art. 22 k.p.c., w sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się wartość przedmiotu sporu stanowi suma świadczeń za jeden rok, a jeżeli świadczenia trwają krócej niż rok - za cały czas ich trwania. Emerytura jest świadczeniem okresowym. W związku z tym do obliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia stosuje się art. 22 k.p.c. Wartość ta równa jest różnicy między wysokością świadczenia żądanego przez ubezpieczonego a wysokością świadczenia wypłacanego (ustalonego) przez organ rentowy w skali jednego roku.

Stanowisko to jest dominujące i utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. między innymi postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 listopada 2008 r., II UZ 48/06, niepublikowane; z dnia 11 kwietnia 2006 r., II UZ 1/06, LEX nr 2509554; z dnia 13 stycznia 2006 r., I UZ 47/05, OSNP 2007 nr 3-4, poz. 56; z dnia 28 listopada 2001 r., II UZ 80/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 449). Tak też postąpił Sąd Apelacyjny wyliczając wartość przedmiotu zaskarżenia.

Skoro obliczona w ten sposób wartość przedmiotu zaskarżenia, co do której skarżąca nie wniosła żadnych zastrzeżeń, jest niższa niż 10.000 zł, to skarga kasacyjna jest niedopuszczalna (art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>14</sup> k.p.c. w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej orzeczono na podstawie § 16 ust. 2 pkt 2 w związku z § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18).

[as]